

ДИМИТРОВЧЕ

Димитровче — о, цвѣтене последно —
Самотниче презъ есенъта,
Цвѣтишъ въ мъгли, твойто цвѣтче бледно
Напомня ми за пролѣтъта.

Напомня ми за яснитѣ лазури,
За ярко свѣтлитѣ зари,
За днитѣ тихи, минати безъ бури —
Срѣдъ пѣсни, радостъ и игри.

Димитровче — о, цвѣтене последно —
самотниче презъ есенъта,
Обичамъ те — въ твойто цвѣтче бледно,
Азъ, сякашъ, виждамъ пролѣтъта!

Т. С.

ПРАСКОВИ

(Отъ Крумахеръ).

Единъ селянинъ донесълъ изъ града
петъ чудесни праскови. Децата му виж-
дали за пръвъ пѣтъ такива плодове.
Тѣ се удивлявали и радвали, като гле-
дали прѣкраснитѣ румени плодове, по-
крити съ нѣжничекъ мжхъ. Следъ това
бащата далъ на всѣкиго отъ четири-
мата си синове по една праскова, а
петата далъ на майка имъ.

Вечеръта, когато децата отивали да
спятъ, бащата ги попиталъ:

— Е, харесватъ ли ви се прасковитѣ?

— Тѣ сж твърде вкусни, татенце,
казалъ най-стария синъ. — Прекрасни
сж тѣзи плодове, сочни и меки. Азъ
заровихъ костилката, за да израстне
отъ нея дърво.

— Добре! — казалъ бащата. — Това
доказва твоята наклонностъ къмъ до-
макинство и грижа за бждещето,
както подобава на селянина.

А азъ, — завикалъ най-малкия синъ,
— още сжция часъ си изядохъ пра-
сковата и захвърлихъ костилката, а
следъ това мама ми даде половинка
отъ своята. Ахъ, колко сж сладки, и
така се топятъ въ устата!

— Да, — казалъ бащата, — не ще
и дума, че ти не си постѣпилъ умно,
но естествено и по детски. Има още
време докато поумнеешъ.

Златна Добруджа

Престанаха сълзи-рѣки
болно сърдце заздраве,
наша ще си ти до вѣки
Родна пѣсенъ се запѣ.

Ще пребждешъ въ вѣковетѣ
Тебе Богъ те отредилъ,
да си наше Райско цвѣте
съ всички блага надарилъ.

Стари татко

Тогава започналъ да говори третиятъ
синъ:

— Азъ взехъ хвърлената отъ брат-
чето костилка и я счупихъ. Вжтре въ
нея имаше ядка, на вкусъ сладка като
орѣхъ. Моята пѣкъ праскова азъ про-
дадохъ и получихъ за нея толкова пари,
че за тѣхъ мога да купя въ града цѣла
дузина праскови

Бащата поклатилъ глава и казалъ:

— Разбира се, това е благоразумно
но не по детски. Пази Боже да се за-
нимаващъ съ такава работа.

— А ти, Едмонде? — попиталъ ба-
щата.

И Едмондъ отговорилъ:

— Азъ занесохъ прасковата си на
Георги, синъ на нашия съседъ; него
го тресе. Той не искаше да я вземе,
но азъ я сложихъ на постелята му и
се върнахъ.

— Е, — казалъ бащата. — Кой отъ
васъ е постѣпилъ най-добре съ своята
праскова?

И тримата заедно извикали:

— Разбира се, брата Едмондъ.

Едмондъ мълчалъ; майка му го
прегърнала и сълзи блѣснали въ ней-
нитѣ очи.

Огъ руски преведе: Г. Русевъ.

